

FÉNYUGR

Evangeliumi hitébrazító és hirtelítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár evang. lelkész. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 pengő 25 fillér, többes küldésnél 2 pengő. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadást felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. — Kiadóhivatal: Kézdivásárhelyi Pázmány Péter utca 18. sz. 1. emelet.

Reformáció.

Nemcsak az egyháznak volt szüksége reformációra, szüksége van erre minden embernek. Néked is, kedves olvasónk!
Mi volt a reformáció lényege?

A Biblia alapján kiderült az igazság. Kítünt, hogy az embereknek hamis fogalmaik vannak Istenről, magukról, a bűnről, bűnbocsánatról, megváltásról, örök életről stb. A reformáció kiküszöbölte az egyházból e tévtanokat és a bibliai igazságokat állította helyükbe. Most már minden protestáns gyermek megismerheti az igazságot a Bibliából és a Kátéból.

Maradjunk az utóbbinál. Ha a benne toglalt igazságokat elfogadjuk, végbemegy a mi életünkben is a reformáció.

Születésünktől fogva mindnyájunknak hamis fogalmaink vannak azokról a tényezőkről, melyek életünkre döntő befolyással bírnak.

Istent nem ismerjük szerető mennyei Atyánknak, aki „naponként bőven ellát mindennel” és „megoltalmaz és megőriz.” Azt gondoljuk, nem törődik velünk. Aggodalmaskodunk, félünk. Védjük érdekeinket és nem jut eszünkbe, hogy ezzel megakadályozzuk Istent abban, hogy az Ő bölcs tervei szerint gondoskodjék rólunk.

Meg vagyunk győződve, hogy amink van, az mind megillet minket, sőt sokkal többhöz volna jogunk. Hiszen, mi olyan derék, becsületes emberek vagyunk! — Mit mond erről a Kis Káté? — Isten mindent „egyedül irgalmasságból” ad, „anélkül, hogy rá méltó volnék,” mert én „elveszett és elkárhozott” ember vagyok. Azonban Jézus Krisztus, ki „valóságos Isten,” „megváltott minden bűntől” „az Ő szent és drága vérével.” Örökölt hajlamaimtól is „megszabadított” és elvégezte, hogy „ártatlanságban és boldogságban éljek.” Csak el kell fogadnom azt, amit Ő „szenvedésével és halálával” megszerzett számomra, tudniillik azt, „hogy egészen az Ő tulajdona legyek és az Ő országában, Ő alatta éljek és Néki szolgáljak.” Ez pedig a földi életre vonatkozik és akkor lesz valósággá számomra, amikor őszintén akasztom. A folytatása pedig: „az ítélet napján feltámaszt s nekem a Krisztusban hívőkkel együtt örök életet ad.”

Jézus vár ma. — Ha az Ő tulajdona leszel, a régi tévedések elszűnnek és újjá lesz minden. Életedben végbe megy a reformáció.

T. E. d. főtestvér.

Mekkora a sötétség?

Mikor Jézus a sötétségről beszél, akkor ne gondold Afrika kel-
lős közepére, hanem a magad szí-
vébe. A betlehemi istálló közepén
van egy kis viráglámpa. A söté-
téség elég nagy így is, de legalább
van mire néznie. Milyen jó is an-
nak, akinek van mire néznie. Nem
támad a te szivedben másképp vilá-
gosság, csak úgy, ha beléd kerül
Isten Igéje, ez a drága viráglaj-
lámpa. A sötétség nem szűnik meg
egyszerre, de a helyzet már nagyot
változott. Botor ember, aki türel-
metlenkedik. Kioltod a lámpást,
mert úgy látod, hogy nem lett egy-
szerre minden mássá? Oh, mily
sokan elégedetlenkednek az Isten
Igéjével! Keveselik az isteni kijel-
entést. Félrelökik. S a bennük levő
világosság ismét sötétség lesz.
Azután választanak maguknak
más fényforrást. Mécsest, melynek
cserepe a sötétség lomha, fekete
agyagjából való; olaja olyan fán
termett, mely sohasem látta a nap-
fényt, s belecskéje a megromlott
emberi agyvelő szürke állományá-
ra emlékeztet. „A Lelket meg ne
oltsátok!” Mekkora lesz a sötét-
ség, ha összetöröd a lámpást. En-
gedj helyet az Istentől valónak.
Állítsd azt középre. Legyen az egy
hívó szó, legyen az egy igazság a
hit, az ítélet tekintetében; egy biz-
tatás, egy sürgetés a kegyelem el-
fogadására, csak engedd egészen
a középre s élj vele — és várj.
Becsüld meg azt, amit láthatsz,
aminél megérthetsz valamit. Még
ha az nem is lenne több, mint-
hogy mily nagy az ember elvetett-
sége, mekkora a sötétség! Hasz-
náld azt, amid van. Akinek van,
annak adatik. Isten Igéje legyen a
lámpásod, mert akkora sötétség,
hogy emberi gondolat nem hasz-
nál ellene semmit. Isten Igéje le-

gyen még a szem is, melyen ke-
resztül nézed a dolgokat.

A betlehemi istálló lámpása elő-
ször egy viráglámpa volt. De
amint megszületett benne a világ
Világossága: „nagyobb lett ott
nála”. Jézus tudta, mekkora a söté-
téség. Tudta, hogy míg annak fej-
jelme nincs legyőzve, hiába
minden küzdelem ellene. Akkorá-
nak látta a sötétséget, hogy ilyet
mert mondani: „A Fiún kívül senki
sem látta az Atyát!” Csak az lát-
hatja meg, akinek a Fiú kijelenti.
Akkorának látta a sötétséget, hogy
legszívesebben ezt a kérést vette
az emberek ajkáról: „Uram, hogy
lássak!” Szemeket nyitni, ez volt
egyik legkedvesebb foglalkozása.
Akkora volt a sötétség, hogy pár
évtizeddel a kijelentés után, övéi
már úgy tekintettek Reá, mint egy
nekik adatott lámpásra. „Szövét-
nekre”. A Bárány képe bármilyen
ellentétes a lámpa alakjával és
jellegével, a Jelenések könyvének
teljességében, az Új Jeruzsálemben,
már mint nagy világítótest szere-
pel, mely pótolja, azaz feleslegessé
teszi a napot.

Igen, kedves lélek, akkora a söté-
téség, hogy neked Jézushoz kell
egyenesen menned, s kérned:
„Uram, hogy lássak!” Akkora a
sötétség, hogy abba csak a ke-
reszt világíthat be s a felfelé vivő
utat, a Bethel-i lajtortját, az Igéret-
földjét, az Új Jeruzsálem kapuját
akkor találod meg, ha a Bárány-
ból kiáradó fény áradhat feléd.

Akkora a sötétség, míg a szoros
kapuhoz érsz! És azután? Láncok
és kötelékek, szálkák és grendák,
sömörgözés és meszelt sír, Ana-
niasok és Safirák, önteltségek és
önmagakeresések, mind meghúzó-
hatnak még azután is a sötétség
leple alatt, mert akkora az. Isten
gyermekei nem ismernek, nem ta-
lálnak egymásra, arany a széná-

tól, ezüst a pozdorjától, alig különböztethető meg miatta.

De ne keseregj ezen! Nem azért hívott el az Úr, hogy azt méricsgöld, nyögöd és kürtöld, hogy mekkora a sötétség. Ne botránkozz mások felett, akikről jobbat képzelteél. Hogy még a hívők közt is mekkora a sötétség! Jőjj ki a barlangból, hisz szemeid nem azért nyitattak meg, hogy a barlang odavas oldalait nézzék. A város azért építettik hegyre, a gyertya azért vétetik ki a véka alól, hogy mi megtudhassuk mekkora a világosság. Ismerek egy lámpást. Egyszerű cserépből van a tartója. Abból a cserépből, mely már semmi nem kíván lenni. Olaja az Olajfák hegyének tájáról való s belőle a gologthai áldozat szent ereje tör elő. Kis belecskéje a magát megtartani nem akaró élet engedelmessége. Egy vágya van: megmutatni, hogy ha valaki Jézust elfogadta. mekkora akkor a világosság! G. A.

Új hajnal felé.

*Napom alkonyra hajlik,
Az árnyék egyre nő,
Az estharangszó hallik,
Az éj sietve jó.*

*Az útra visszanézek,
Öröm közt bú is ért,
De mit szivemben érzek,
Csak hála mindenért.*

*Ha néha tévelyegtem,
Ha léptem fennakadt,
Az Úr állt őrt felettem,
S ő mindig hű maradt.*

*S mert így az Úr vezérelt,
A cél felé futék,
Elmult a földi élet,
De vár reám az ég.*

*Az éjre jó a hajnal,
Meglátom Őt magát,
És zengek tiszta ajkkal,
Örök halleluját.*

Vargha Gyuláné.

„Határozni kell“.

Henrichs inspektor „Felhívás az életre“ című könyvében a következő történetet mondja el:

„Egy lelkész egy esti istentiszteleten nagy erővel beszélt a megtérésről és a kegyelmi időről. Egy bányász volt a templomban, akit a prédikáció nagyon megragadott. Odament a lelkészhez és így szólt: „Tisztelendő úr! A szavai a lelkemhez szóltak. Mióta ismerem már Isten kegyelmi üzenetét, de mostanáig nem feleltem rá. De amióta a prédikációt hallottam, érzem, hogy határoznom kell... Tisztelendő úr kérem, tessék imádkozni velem...“ Imádkoztak és a bányász hitt Isten Fiában. Az Úr Jézusnak adta az életét és boldogan ment az útjára.

Másnap a megszokott munkájára ment a bányába. Még alig dolgozott egy óra hosszat, amikor bedőlt az egyik fal és rázuhant. Az utolsó szavai voltak: „határozni kell...“ Az Úr ereje kényszerítette őt arra, hogy határozzon. Minden ember számára megvan a határozott kegyelmi nap, amely fölött áll arany betűkkel, hogy *ma*. A lelkiismerete is azt mondja, hogy *ma*.

És ennek a mennyei erőnek a hatása legyőzi a dacos, makacs szívet, a kételkedő értelemnek száz kifogását. Elnémit, túlharsog Isten kereső, mentőszava minden más hangot.

A természeti ember annak örül, ha vagy irigyelt mások szemében bizonyos előnyökért, melyek az életében vannak, vagy ha sajnálgatják az emberek; mennyi a dolga, mennyit szenved stb. — Az új embernek az öröm, ha a figyelmet magáról mind teljesebben az Urra irányíthatja.

Ének a fogházban.

A keresztyén üldözés idején történt, hogy egy tiszteletreméltó lelkészt, Thomson Richárdot, elfogtak. Sötét, nyirkos börtönbe zárták. Amikor a fogházőr a foglyot elhelyezte, távozni készült. Az ajtóból még egy pillantást vetett visszafelé. Ahhoz volt szokva, hogy sötét, komor arcokat lásson és így egészen meglepte a fogoly átszellemült, tiszta arca, nyílt tekintete.

A fogházőr megilletődötten állt meg, mintha Isten angyalát látta volna: „Bilincsből és rabláncok között, valakinek ilyen legyen az arca” — gondolta. Olyan gondolatok közt, amelyek még soha sem foglalkoztatták, folytatta szomorú mesterségét. „Mi teszi a keresztyéneket a nyomorúságban is ilyen boldoggá?” — kérdezte magában. „Nem zúgolódnak, nem panaszkodnak, csendesek és türelmesek. A beszédjük kedves és szelid. Megköszönik a legkisebb szolgálatot is. A tekintetük tiszta és az embernek az eget juttatja az eszébe. Amit mondanak, annak komoly és szent az értelme. Mások, mint a többi emberek. Megőszültem a fogházi szolgálatban, láttam már mindenféle foglyot: az egyik tombolt és átkozódott, a másik dacos volt. Voltak, akik érzéketlenek és elfásultak lettek. Egyesek meg akartak vesztegetni ajándékokkal és hizelegtek. Az én öreg szívemet nem hatotta meg semmi sem. De a keresztyének, a keresztyének . . . azok legyőznek. Kicsordul a könny még az én öreg szememből is”.

Ezek a gondolatok foglalkoztatták az öreg Vilmóst, amikor a kulcsosomóval a kezében sorra járta este a földalatti folyosóra nyíló kis cellákat.

Hetek multak el. Thomson betegesen feküdt cellájában. A nyirkos

börtön beteggé tette. Nem kételkedett Istenben, de valami mély szomorúság fogta el. Nem érzett most semmit sem abból a „teljes öröm“-ből, ami a fogság első idejében, — amikor még kegyelemnek és kiültetésnek fogta fel, hogy ott lehet — olyan ragyogóvá tette az arcát. Egy vasárnap reggel így könnyöngött az Úrhoz: „Oh, Uram, adj egy énekét a számba, hogy dicsőíthesselek Téged, hogy együtt énekelhessem a Te dicséreted a Te harcosaidal és a mennyei győzedelmes sereggel”. — Ekkor csend lett a hű szolga lelkében. Vasárnap volt körülötte és benne. A messzeségből, a nagy csendben egyszerre édes, ünnepi hangok közeledtek feléje. Hallgatódzott, — távoli harangszó volt. Amint a szemét felémelte és kinézett, a kis ablakon keresztül a hajnali napnak első sugára ragyogott be és megvilágította a sötét cellát. Ekkor egyszerre megnyílt a szíve: ott látta a Megváltót a kereszten, belelátott az Ő szeretetének és kegyelmének nagy mélységeibe, a kereszt titkába és nem tudott mást tenni, mint énekelni.

Másnap reggel tudtára adták, hogy szabad. Hogy hogy történt, azt csak az Úr tudja. Hátatelt szívvel hagyta el Thomson azt a helyet, ahol találkozott az Úrral és az Úr csudálatosan megerősítette.

Néma kézzorítással búcsúzott a fogházőr, Thomson így szólt: „Az Úr áldja meg gazdagon magát és a gyermekeit és legyen a jutalom az életében!”

Évek multak el és a keresztyének újra szabadon szolgálhattak az ő Uruknek. Thomson egy napon, mikor az utcán ment, szelid énekhangot hallott az egyik ablakból. Megállt, a dallam emlékeztette arra az időre, amikor a fogház falai között volt.

Ellenállhatatlan vágy fogta őt el és belépett a házba. Egy család ült összegyűlve Isten Igéje mellett.

„Engedjék meg, hogy részt vegyek az áhitatukon“ — mondta a lelkész.

Az áhitat végén kezet adott a házigazdának.

„Hol tanulta, Barátom, ezt az éneket?“ — kérdezte.

„Ez az ének örökség az édesapámtól“, — felelte, „ennek az éneknek köszönhetjük a lelki üdvösségünket. Az apám fogházór volt, a keresztyén üldözések idején. Egy vasárnap reggel hallotta ezt az éneket egy fogolytól és nem tudta többet elfelejteni. Megkérte a foglyot, aki lelkész volt, hogy írja le neki az éneket. Én akkor még fiatal fiú voltam, de magam előtt látom, mintha ma volna. Hazajött az édesapám, felolvasta az éneket és azután így szólt: „Gyermekeim, a megfeszített Krisztust mi mostanáig nem ismertük, de ezután más-képen lesz minden. Imádkozzunk az Úr Jézushoz, hogy könyörüljön meg rajtunk“. — Azóta imádkozunk és béke és öröm költözött a házukba. — Az apám már régen meghalt, az utolsó szavai voltak: „A megfeszített Úr Jézus“. — Az ő áldása van mi rajtunk, mi mindnyájan megismerjük az Urat. Áldassék érte az Ő szent neve!“

Ekkor felragyogott Thomson lelkész arca: „Kegyelmes Isten! Dicsértessék a Te szent neved. A te apád, az öreg Vilmos, volt az én fogházőröm és én vagyok az a lelkész, aki azt a dalt énekelte. Ő az én jótevőm volt. Áldjon meg benneketek az Úr!“

A hála és a mennyei öröm pillanatait töltötték együtt.

Csengetyű.

Egy legenda szerint szent Medárdnak ellopták egy ökrét és annak az ökörnek a nyakán volt egy csengetyű. A tolvaj hazavitte az ökröt és bekötötte az istállójába. Dacára annak, hogy az ökör mozdulatlanul állt az istállóban, a csengetyű állandóan csengett. Amikor besötétedett, a csengetyűszó mindig hangosabb lett. A tolvaj félt, hogy a csengetyű elárulja, kiment az istállóba és kitépte a csengetyűt szalmával. De semmi sem használt, a csengő tovább csengett. A tolvaj újra kiment, levette a csengőt az ökör nyakáról. De mi az? A csengő az ő kezében is csengett. Ijedtében becsavarta a csengőt régi ruhákba, betette egy kis ládába és azt az ágya alá tette.

De minden hiába volt. A csengő csak csengett, csengett. A tolvaj kiugrott az ágyából, kivitte a ládát a kertbe és elásta mélyen a földbe. Alighogy lefeküdt, újra megszólalt a csengő élesen és fájdalmasan, mintha csak a tolvaj füle mellett szólt volna. A tolvaj nem tudott mit tenni, felkötötte a csengőt az ökör nyakára és visszavezette még éjszaka szent Medárd istállójába. Amikor bekötötte az ökröt az istállóban, a csengő elhallgatott.

Nincs mindnyájunk lelkében egy ilyen folyton szóló, sohasem hallgató csengő? Gyakran élesen szól és így kiált: „Ember, ember, ébredj fel bűnállmodból! Ébredj fel!“ Azután egyszer így szól: „Nem helyes, nem helyes!“ Máskor meg fájdalmasan azt mondja: „Gondolj a halálra és az ítéletre!“

Csak, ha az ember a bűneit beismerte és megbánta és az Úr Jézus vére árán békét talált, hallgat el ez a csengetyű.

KÜLMISSZIÓ

Negusie Jób.

Negusie Jób Semrában született, Abessinia belsejében. Ma már 80 éves, kilenc testvér közül az ötödik volt. Az anyja nevezte őt Negusienak, ami annyit jelent, hogy király. A szülei őt szerették legjobban a gyermekeik közül. Apja buzgó zsidó volt, aki mindig megtartotta az előirt állatáldozatokat és nem múlt el egy nagy ünnep sem, hogy ökröt, vagy tulkot ne áldozott volna!

24 éves korában olvasta Jób először az abessiniai Bibliát. Az evangélikus misszionáriusok vitték oda a népnyelven írott Bibliát és evangélizáló könyveket. Az apja nem engedte, hogy ezeket a könyveket olvassa.

Amikor az apja megtudta, hogy Jób a Bibliát tovább is olvassa, nagyon megharagudott és legkedvesebb fiát kövel dobta, bottal ütötte és megátkozta. Sokszor kellett a földre feküdnie, ha a felbőszült apja rákiáltott, hogy: „Feküdjél le!” — és ütötte, verte addig, ameddig bele nem fáradt. És Negusie Jób nyugodtan tűrte el a fájdalmas ütések, könnyekkel a szemében. Csak éjszakánként holdvilágnál, vagy az erdőben olvashatta a Bibliáját.

Amikor a magános bialiaolvadások által rájött arra, ahogy ő maga mondta, hogy Jézus Krisztus az ő Megváltója, éjjel megszökött a szülői háztól, hogy megkeresztelkedjék.

Amikor az apa megtudta, hogy a fia megkeresztelkedett, nagyon megharagudott és két évig hallani sem akart róla. Csak később jutott el oda, hogy azt mondta a fiának, hogy „élj a meggyőződésed szerint“.

Néhány évvel később dervisek törtek be az országba és mindenkit, aki nem volt mohamedán, lemészároltak. Csak romok maradtak utánuk. Aki tehette, elmenekült. Negusie Jób aggódott öreg apja miatt és feleségét és gyermekeit keresztyén testvéreire bízva, az atyjához ment. Látva, hogy az atya nem bír elmenekülni, a háttára vette és öt óra hosszat vitte, amíg biztonságba helyezte. Ez a szeretet meghatotta az apát és áldást mondott a fiára és annak a házára. De zsidó maradt az élete végéig.

1890-ben alkalmazták Negusie Jóbót, mint missziói tanítót. Az Úr gazdagon megáldotta a munkáját. Több, mint 100 izraelitát keresztelek meg az ő tanítása nyomán, dacára a nagyon nehéz körülményeknek.

Negusie Jób két felnőtt fiát is alkalmazta tanítónak a missziói társulat. A fiatalabbat meghívták egy nagyobb kerület kormányzójának, de ő lemondott. „Az Úr Jézusért szegény tanító akarok maradni. Ki tudja, hogy meddig élek. Én az Urért akarok élni“.

Igy lett Negusie Jób Abessiniában a megfeszített Megváltó élő bizonyágtévéje.

Negusie Jób többek között ezt írja az életéről: „Amikor az Evangéliumot olvastam, megismertem és megszerettem az Úr Jézust, senki sem tanított engem, hanem az Úr kegyelme úgy vezetett, hogy az Igéből megismerhettem az én Megváltómat“.

Morzsák az Úrnak asztaláról.

„Füleimet fölnyitottad“. (Zsolt. 40:7.) Igen, Isten számára, hogy az Ő hangját halld és szeresd. Fülednek befelé kell megnyitnia, nem arra, hogy mindent meghallj, amit kívülről hallani lehet.

Tudakozzátok az Írásokat!

Nov. 1. Ján. 14: 15—31, Péld. 8. Az Úr Jézus elment erről a földről, de addig, míg újra eljön diadallal, nem hagyja árvakul az övéit. A Szent-Lelket küldte el maga helyett, s e Lélek az, aki bizonyoságot tesz Jézusról, aki vigasztal, bátorít, békeséggel és örömmel tölti meg a szívet. S a lélek az, aki megismerteti velünk Jézus akaratát és vágyat és erőt ad arra, hogy annak engedelmeskedjünk. S a Lélek az, aki fölfedi előttünk az Atya, Fiú és Szent-Lélek egységének titkát, a Szent-Háromság dicsőséges teljességét. Engedjünk ennek a Léleknek.

Nov. 2. Ján. 15: 1—17, Péld. 10: 1—16. A keresztyén életnek tilka az, hogy az emberi lélek összeköttetésbe lépjen az Úr Jézussal és ebben az összeköttetésben megmaradjon. Sehol nincs ez olyan világosan szemünk elé állítva, mint a szőlőtőről és a szőlővesszőkről szóló példázatban. A szőlőtőben rejlő nedvek hatják át a szőlővesszőket, másképp lehetetlen a gyümölcstermés. A Jézusban rejtő isteni erők hatják át a vele összeköttetésben lévő lelkeket, másképp lehetetlen a keresztyén élet. A keresztyén szőlővessző nem terem gyümölcsöt, az levágatik, amely keresztyén élet nem mutatja az engedelmisség és szeretet gyümölcseit, az elvetetik.

Nov. 3. Ján. 15: 18—27, Péld. 10: 17—32. A világ, amely nem tudta bevenni Jézust, hanem elvetette és keresztre feszítette, nem tudja bevenni az Ő tanítványait sem. Tévelygőknek, túlzóknak, rajongóknak, önhitteknek, képmutatóknak tartja őket, s feljogosítva érzí magát, hogy mindezzért lenézze, kinevesse, bántsa és üldözze őket. A világ gyűlöletével szemben a hívő ember lelkének az az orvossága, amiről Pál apostol tesz bizonyoságot: „Nékem pedig ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztyénben, aki által nekem megfeszítettett a világ és én is a világnak.” (Gal. 6: 14.)

Nov. 4. Ján. 16: 1—15, Péld. 11: 1—19. A világ gyermekei azért nem akarják bevenni Istennek szent Lelkét, mert az megfeddi őket, reámutat a bűneikre, ez pedig nem kedves dolog a meg nem tért embereknek. Elsősorban nem az egyes bűnőkre mutat reá, amit talán még könnyebben el tudnának viselni, hanem reámutat a főbűnre, minden bűnök gyökerére, arra, hogy nem hisznek Jézusban, amit pedig épen-séggel nem hajlandók bűnnek elismerni. Pedig csak az, aki ebből a bűnéből megtér, az látja meg önmagát is a maga igazi valóságában, a maga teljesen bűnös és elveszett voltát, amelyből csak az szabadtíthatja meg, akit eddig közönyösen vagy

lekicsinyelve mellőzni akart: a megfeszített és feltámadott Jézus.

Nov. 5. Ján. 16: 16—23, II. Sám. 7: 17—29. Milyen sokat nem értettek még a tanítványok, a Szent-Lélek kitöltetése előtt! De Jézusnak elég volt azt látnia, hogy tanítványai vágyódnak több világozság után, mert ezt látva megígéri nekik, hogy eljön az idő, amikor mindent megértének, s mikor úgy fognak tudni imádkozni, hogy az Atya minden kérésöket meghallgathatja. „Mindenkinek, akinek van, adatik és megsaporittatik,” mondja az Úr Jézus (Máté 25: 29). Akinek a szívében van hit, van vágyakozás, van őszinte keresés, az ha még kevés is a világozsága, többet fog nyerni, s kegyelemről kegyelemre, világozságról világozságra vitetik.

Nov. 6. Ján. 4: 47—54, Ef. 6: 10—16, Márk 10: 13—16, Ef. 6: 1—9. Megható Jézusnak a gyermekek iránt való szeretete. Nem az az önző, íráletes, kényeztető szeietet ez, amellyel az emberek, sokszor még a szülők is szeretik gyermekeiket, s amellyel csak növelik bennök a bűnt. Jézus azt szereti a gyermekben, amit az emberek legtöbbször észre sem vesznek, hogy az még fogékony minden jónak, az Isten országának befogadására is, s épen azért azt kell neki nyújtani, mert a sátán, épen emberek által, ugyancsak igyekszik nekik az ellenkezőt nyújtani. S Jézus azt szeretné, ha ebben a tekintetben a nagyok is mind gyermekeké válának, hogy befogadhatnák szívökbe az Isten országát.

Nov. 7. Zsolt. 62. Péld. 11: 20—31. Az emberi lélek nem nyugodhatik meg másban, csak Istenben. Ez volt Dávid tapasztalata is, ez volt szent Agostoné is, s ez volt minden igazán hívő, keresztyén emberé. A világon minden változó, minden bizonytalan, csak Isten az, aki tegnap és ma és mindörökké ugyanaz. S mivel Ő Jézus Krisztusban jelentette ki magát nekünk, Jézusban ismerhetjük meg Őt. Jézus az egyetlen fundamentum, amely vetetett (I. Kor. 3: 11.), s aki Őbenne hisz, az meg nem szégyenül, (I. Pé. 2: 6.). Támadhatják az emberek, törhetnek ellene, lelke azért nyugszik Istenben, s nem rendül meg, mert Őbenne bizik. Ismered-e ezt a nyugalmat, ezt a biztonságot?

Nov. 8. Ján. 16: 23—33, Péld. 12: 1—13. Ami Dávid szívében és ajkán még csak mint prófécia csendül meg, az az Úr Jézusban valósággá válik. Ő maga, saját szavaival pecsételi meg a zsoltáriró szavait, hogy Istenben csakugyan teljes békeséget talál az emberi lélek, és pedig Ő általa. Ezt a drága örökséget hagyta az Úr mindenkire, aki Őbenne hisz, s ennek az örökségnek valódiságát tapasztalták meg sok szenvedés és nyomorúság közt mind-

azok, akik hittel elfogadták ezt az örökséget. Azok tapasztalták, hogy az Atya szereti őket, meghallgatja kéréseiket, s Jézusban győzelmet ad nekik a bűn és a világ felett. S legnagyobb győzelem a saját énünk fölött való győzelem.

Nov. 9. Ján. 17: 1—19, Péld. 12: 14—28.

Az Úr Jézus legfőbb gondja, mielőtt ezt a földet itthagyja, hogy az övéinek megmaradását, s hitöknek győzelmet biztosítsa. S mivel tudja, hogy ez csak az Ő vele való összekötés által lehetséges, Ő maga teljesen azonosítja magát velök. Kész kiinni a keserű poharat, elfogadni a keresztet, magát egészen odaadni, odaszentelni, azért hogy mindez az övéinek váljék jávára, hogy azok megőriztessenek és megszenteltesse az igazságban, s majd egykor részesülhessenek az Ő dicsőségében is. De mint ahogy Jézus is csak szenvedésen által juthatott a dicsőséghez, úgy az övéinek is vállalniuk kell a keresztet is, hogy elnyerhessék mindazt, amit Jézus megszerzett számukra.

Nov. 10. Ján. 17: 20—26, Péld. 13: 1—12.

Még egy dolog fekszik különösen szívére a mi drága Megváltónknak, mikor utolsó nagy imádságát, a főpapi imádságot elmondja, és ez az, hogy az övéi egyek legyenek. Milyen nagy tusakodással imádkozik ezért! S mennyi akadályt gördítenek az Ő követői épen ennek a kérésnek a teljesülése elé! Külsőleg talán igyekeznek ezt megvalósítani, de ez sem sikerül, mert a belső egység nem tud igazán létrejönni. S miért nem? Mert Isten gyermekei nem tudják megfeszíteni és hit által halálban tartani a saját énjüket, s a sok különböző „én” nem tud eggyé lenni. Ki kész magát igazán és egészen megtagadni, a nagy egységért?!

Nov. 11. Ján. 18: 1—11, Péld. 13: 13—

25. Jézus lényében annyi méltóság van, hogy az Őt elfogni akaró katonák megdöbbenve esnek hátra láttára. S ezt a méltóságot annyi alázatossággal s az Atya akarata iránt való engedelmességgel tudja összekötni, hogy épen lényének ez a gazdag sokoldalúsága bizonyítja legjobban azt, hogy Ő az a szerelmes Fiú, akiben az Atya gyönyörködik. (Máté 3: 17.) A bellehemi jászoltól a Golgotha keresztségig mindenütt ezt a tökéletes harmóniát látjuk egész földi életében, amelyet sehol sem zavar meg a bűnök még árnyéka sem. Ezért lehetett Ő nem csak áldozati bárány, hanem tökéletes főpap is, „szent, ártatlan, szeplőtelen, a bűnöktől elválasztott, és aki az egek-nél magasságosabb lón”. (Zsid. 7: 26.)

Nov. 12. Ján. 18: 12—27. Péld. 24: 14—20. Péter intó példa mindazokra nézve, akik a magok erejében elbizakodva, azt hiszik, hogy ők már mindenre képesek az Úrért, amikor eljön a megpróbáltatás, akkor kudarcot kell vallaniok. Péteről nagy merészség volt, hogy anélkül, hogy a kísértés ellen eléggé fel lett volna vértézve, odaegyedett azok közé, akiktől tudta, hogy ellenségei az Úrnak, s velök együtt akart a tűznél melegedni. A hitetlenek közé csak isteni megbízatással menjünk, ne pedig azért, hogy dicsekedve megmutassuk, hogy mi azok között is meg tudunk állani s nekünk nem árt, ha egy tűznél melegszünk is velök.

Nov. 13. Máté 18: 21—35. Fil. 1: 3—11. Luk. 9: 57—62. Zsid. 13: 1—9. Milyen felesleges bizonyosság az számunkra, hogy Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz. Nem vagyunk semmivel sem hátrább azoknál, akik Őt testi szemekkel látták, mert Ő most is él s Szent Lelke által ott van minden hívó ember szívében. S az Ő bennünk lakozása tesz bennünket képessé és alkalmassá arra, hogy parancsolatait megtartsuk s az Ő szent akarata szerint éljünk. Az atyafiúi szeretet, a vendégszeretet, a szenvedők iránt való szeretet épen úgy az Ő bennünk való élete által lesz lehetséges, mint a megelégedés, a bátorság, a hálaadás, a határozottság.

Nov. 14. Zsolt. 63: 1—9. Péld. 14: 1—21. Akinek lelke szomjúhozik és sovárog Isten után, az megelégtetik. (Máté 5: 6.) Milyen örvendezéssel tud ujjongani az így megelégtetett zsolttáriró? Nem győzi elősorolni Istennek minden jótéteményét, amelyeket eddig is tapasztalt. S milyen hálaadással gondol arra, hogy Istennek ez a kegyelme és hűsége nem fog elfogyi, hanem neki élete fogytaig lesz alkalma áldani az Urat. Valóban, már Dávid is megtapasztalta, hogy az Úr tegnap és ma és mindörökké ugyanaz.

Nov. 15. Ján. 18: 28—40. Péld. 14: 22—35. Pilátus bizony nem volt az igazságból való, mert ha az lett volna, megragadta volna az alkalmát, amelyet Isten nyújtott neki, hogy megismerje Jézust és megismerje benne az igazságot. Nem az értelmén mult, hogy ezt meg nem értette, hanem a jóra való akaratán. A maga dicsőségét kereste, nem Istenét s így elhomályosult előtte az igazság. Bár kénytelen volt belátni, hogy Jézusban nincsen semmi bűn, még sem tudott ez az igazság úgy hatni rá, hogy állást tudott volna mellette foglalni.

Vargha Gyuláné.